

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.560 van 17 juni 2014
in de zaak A. 212.253/XIV-35.592**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Morjane
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarktstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 april 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 120.674 van 14 maart 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 28 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief
rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de wet van 29 juli 1991
betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is.
Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, beschikte de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk over een gebonden bevoegdheid op grond van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) ten gronde gaat onderzoeken, doet geen afbreuk aan die vaststelling. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, mag er immers geen bevel worden gegeven of ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen en vereist artikel 13 van het EVRM een intern beroep waardoor de inhoud van de grief, gestoeld op een schending van de hogere verdragsbepalingen, kan worden onderzocht. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest na, als antwoord op door verzoekster aangevoerde grieven, of de aanvankelijk bestreden beslissing al dan niet op disproportionele wijze het algemeen belang heeft laten primeren op de persoonlijke belangen van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, en samen gelezen met hetgeen hoger werd uiteengezet, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door dit te doen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Bovendien gaat verzoekster in het tweede onderdeel van het eerste middel voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest opmerkt dat uit artikel 8 van het EVRM niet blijkt dat deze bepaling een motiveringsplicht zou inhouden. Het tweede en het derde onderdeel van het eerste middel zijn in die mate kennelijk ongegrond.

Verzoekster gaat in haar tweede middel voorbij aan de concrete motivering in punt 2.9 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opmerkt dat “de kritiek die de verzoekende partij uit tegen voormelde beslissing tot niet-verlenging van haar verblijfsmachtiging (...) dan ook niet dienstig (is) in het kader van het voorliggend beroep”. In tegenstelling tot wat verzoekster

aanvoert, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de redenering van het arrest nr. 120.673 dan ook helemaal niet tot de hare. Bovendien werd het cassatieberoep tegen het arrest nr. 120.673 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaatbaar verklaard met 's Raads beschikking nr. 10.559 van 17 juni 2014. Het tweede middel mist feitelijke grondslag en is derhalve kennelijk ongegrond.

Zoals in de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel werd vastgesteld, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk op het middel dat de schending aanvoert van de motiveringsplicht in combinatie met artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, betekent de verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest betreffende de niet-verlenging van haar verblijfsmachtiging in haar hoofd niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “impliciet toegeeft dat er samenhang is tussen de twee zaken”. Integendeel, door de zaken niet samen te voegen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net zeker en noodzakelijk geoordeeld dat de zaken niet samenhangend waren, zonder dat daar een verdere motivering voor nodig was. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien juni tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams